

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4To/4/2015
Identifikačné číslo spisu:	9514100165
Dátum vydania rozhodnutia:	24.11.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:9514100165.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Gabriely Šimonovej na verejnom zasadnutí konanom 24. novembra 2015 v Bratislave, v trestnej veci proti obžalovanej B. S. pre prečin subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločností podľa § 261 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., o odvolaní obžalovanej proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 10. februára 2015, sp. zn. BB - 4T 45/2014, takto

rozhodol:

Podľa § 319 ods. 1 Tr. por. odvolanie obžalovanej B. S. sa z a m i e t a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica bola obžalovaná B. S. uznaná vinnou zo spáchania prečinu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločností podľa § 261 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 12.03. 2013 podala na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny vo D. žiadosť o poskytnutie príspevku na samostatnú zárobkovú činnosť s vedomím, že nebude vykonávať samostatnú zárobkovú činnosť podľa predloženého podnikateľského zámeru a v mieste sídla B. a po tom, ako dňa 15.03. 2013 uzatvorila s Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny vo D. „Dohodu o poskytnutí príspevku na samostatnú zárobkovú činnosť“ číslo 15/§49/2013/NP (ďalej len „Dohoda“) a dňa 11.04. 2013 podala žiadosť o platbu č. 1, na základe ktorej jej bol prevodom na účet číslo XY vedený v Y. dňa 29.04. 2013 Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny vo D. poskytnutý finančný príspevok vo výške 4.228,96 Eur, z ktorého pomerná časť vo výške 85 % bola poskytnutá zo zdrojov Európskeho sociálneho fondu a pomerná časť vo výške 15 % zo štátneho rozpočtu Slovenskej republiky, ktorého poskytnutie a použitie sa spravovalo zákonom č. 5/2004 Z. z. o službách zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov, zákonom č. 231/1999 Z. z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov a zákonom č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy, poskytnutý príspevok dňa 29.04. 2013 vybrala z účtu a následne ho v rozpore s článkom II. bod 4 Dohody nepoužila v súlade so žiadosťou o poskytnutie príspevku, predloženým podnikateľským zámerom a oprávnením na vykonávanie

samostatnej zárobkovej činnosti a hoci sa v článku II. bod 1, 2, 3 a 4 Dohody zaviazala vykonávať samostatnú zárobkovú činnosť pánske, dámske a detské kaderníctvo dňom zápisu B. do obchodného registra, ku ktorému došlo dňa 11.04. 2013, najmenej po dobu dvoch rokov a to v mieste sídla B. na adrese S., deklarovanú samostatne zárobkovú činnosť na tomto mieste vôbec ani len nezačala vykonávať, v rozpore s článkom II. bod 8 Dohody neoznámila Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny vo D. túto skutočnosť a ani iné skutočnosti, ktoré by mohli ovplyvniť záväzky vyplývajúce z Dohody, v rozpore s článkom II. bod 14 Dohody Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny vo D. nepredložila polročnú písomnú správu o vykonávaní samostatnej činnosti a napriek odstúpeniu od Dohody zo dňa 15.10. 2013 a výzve na vrátenie vyplateného príspevku, tento v rozpore s článkom VI. bod 2 Dohody doposiaľ nevrátila, čím Ústrediu práce, sociálnych vecí a rodiny, Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny D. spôsobila celkovú škodu vo výške 4.228,96 Eur, z ktorej pomerná časť poskytnutá z Európskeho sociálneho fondu predstavuje 3.594,61 Eur a pomerná časť poskytnutá zo štátneho rozpočtu Slovenskej republiky predstavuje 634,35 Eur.

Za tieto trestné činy bol obžalovanej podľa § 225 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 1, § 36 písm. j/, § 37 písm. h/, § 38 ods. 2 Tr. zák. uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere jeden rok, pričom podľa § 49 ods. 1 písm. a/, § 50 ods. 1 Tr. zák. výkon trestu jej bol podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní dva roky.

Súčasne podľa § 56 ods. 1 Tr. zák. bol obžalovanej uložený aj peňažný trest vo výške 1 000 eur a pre prípad, že by bol výkon tohto trestu úmyselne zmarený, bol ustanovený náhradný trest odňatia slobody vo výmere šesť mesiacov (§ 57 ods. 3 Tr. zák.).

V zákonnej lehote určenej v ustanovení § 309 ods. 1 Tr. por. podala obžalovaná B. S. proti tomuto rozsudku odvolanie.

V odôvodnení odvolania prezentovala názor, že ona sama osobne nekonala a neprišla do styku s úradmi, u ktorých sa poskytnutie príspevku vybavovalo, ale v jej mene konal jej otec Ing. Q. S.. Z tohto dôvodu vo veci v postavení obvinenej resp. obžalovanej ani nevypovedala. Jednotlivé poučenia o úradnom postupe si nepamätala a spoliehala sa na informácie, ktoré jej boli poskytnuté. Samostatnú zárobkovú činnosť chcela vykonávať, avšak s vlastníkom priestorov, ktoré mali byť predmetom prenájmu nikdy nejednala a ani podmienky nájomnej zmluvy nepoznala. Obdržanú sumu vyplatila za nákup vecí potrebných pre výkon zamestnania. Nemala vedomosť o tom, že vytvorenie podmienok na výkon práce je časovo obmedzené a že prípadné omeškanie spôsobí odstúpenie od uzavretej dohody. V S. bolo v tom čase dostatok podobných prevádzok a „nemala šancu vykonávať činnosť v tomto prostredí bez toho, aby bola v činnosti úspešná a nie stratová“.

V závere odôvodnenia odvolania obžalovaná uviedla, že celá záležitosť ju mrzí, nemala v úmysle získať štátny finančný príspevok neoprávneným spôsobom. Podľa jej názoru prvostupňový súd mal zvážiť okolnosť, že ona sama doklady na schválenie finančného príspevku nevybavovala a kladie si otázku, kto je tou osobou, ktorá by mala za to niesť trestnú zodpovednosť.

S poukazom na uvedenú odvolaciu argumentáciu obžalovaná považuje rozsudok prvostupňového súdu za nesprávny a navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky tento zrušil a vrátil vec Špecializovanému trestnému súdu v Pezinku, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu navrhol odvolanie obžalovanej B. S. ako nedôvodné zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade podaného odvolania obžalovanej podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľka podala odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, a zistil, že špecializovaný trestný súd na hlavnom pojednávaní vykonal v predmetnej veci všetky potrebné a dostupné dôkazy, tieto potom následne náležite v zmysle zákonných intencií ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por. vyhodnotil a

dospel tak k správne mu záveru, že výsledkami vykonaného dokazovania bolo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané a dokázané, že predmetný skutok, ktorý bol obžalovanej B. S. kladený za vinu sa stal a naplnil zákonné znaky prečinu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločností podľa § 261 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák., a preto obžalovanú v konečnom dôsledku uznal zo spáchania týchto trestných činov vinnou.

V rámci zisťovania a ustálenia skutkového stavu, špecializovaný trestný súd vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné a dostupné dôkazy, tieto následne jednotlivo aj vzájomne vyhodnotil a dospel tak ku správny m a úplný m skutkový m záverom, ktoré aj podľa názoru odvolacieho súdu plne zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania. V odôvodnení napadnutého rozsudku potom súd vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými právnymi úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovanej a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky si preto v celom rozsahu osvojil skutkové závery prvostupňového súdu a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku. Aj podľa názoru odvolacieho súdu predmetný skutok sa stal tak, ako to správne zistil a ustálil na základe vykonaného dokazovania prvostupňový súd. Odvolacie námietky obžalovanej prezentované v tom zmysle, že sa necíti byť vinnou zo spáchania žalovanej trestnej činnosti, pretože ona sama činnosti súvisiace s vybavením finančného príspevku na samostatnú zárobkovú činnosť nevykonávala, neprišla do styku s úradmi, u ktorých sa príspevok vybavoval, ale v jej mene konal jej otec, odvolací súd nepovažoval za dôvodné, pretože takáto jej obhajoba bola vykonaným dokazovaním jednoznačne vyvrátená.

Odvolací súd nemá pochybnosti o tom, že skutok, tak ako je uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, obžalovaná B. S. spáchala. Z výsledkov vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva záver, že v inkriminovanom čase podala na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny vo D. žiadosť o poskytnutie príspevku na vykonávanie samostatnej zárobkovej činnosti, následne uzatvorila s úradom „dohodu o poskytnutí príspevku na samostatnú zárobkovú činnosť“, 29. apríla 2013 požiadala žiadosť o platbu, na základe ktorej bol na jej účet v Y. Úradom sociálnych vecí, práce a rodiny prevedený finančný príspevok vo výške 4 228,96 eur. V ten istý deň túto finančnú sumu vybrala z účtu, avšak tieto peniaze nepoužila na zriadenie prevádzky kaderníctva a jeho prevádzkovanie po dobu najmenej dvoch rokov v mieste spoločnosti B. Teda finančný príspevok nepoužila na dohodnutý účel v súlade so žiadosťou o poskytnutie príspevku, predloženým podnikateľským zámerom a oprávnením na vykonávanie samostatnej zárobkovej činnosti. V nadväznosti na to Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny vo D. pre porušenie podmienok od Dohody odstúpil.

V súlade s názorom prvostupňového súdu prezentovanom v odôvodnení napadnutého rozsudku, aj Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, nezistil žiadne okolnosti, na základe ktorých by bolo možné spochybniť výpovede svedkov Mgr. T. A., Q. K., Q. V., ale najmä listinné dôkazy zadokumentované v trestnom spise, z ktorých dôkazov vyplýva, že obžalovaná deklarovanú zárobkovú činnosť - prevádzku dámskeho, detského a pánskeho kaderníctva v S. vôbec nezačala vykonávať a na získanie finančného príspevku na vykonávanie takejto samostatnej zárobkovej činnosti použila viaceré iba fingo vané doklady - nájomnú zmluvu na podnikateľské priestory, podnikateľský zámer a čiastočne aj potvrdenie o odbornej praxi, ktorým preukazovala absolvovanie praxe v trvaní dvoch rokov, čo však nezodpovedalo skutočnosti.

Svedok Q. K. vo svojej výpovedi z prípravného konania a následne aj na hlavnom pojednávaní konanom 10. februára 2015 potvrdil, že o uzatvorenie nájomnej zmluvy na prenájom podnikateľského priestoru ho požiadala Ing. Q. S., ktorého poznal ešte z čias štúdia s tým, že priestor súrne potrebuje jeho dcéra. Súčasne mu povedal, že po dvoch mesiacoch môže nájomnú zmluvu vypovedať. O tom o aký priestor by sa malo jednať, na aký podnikateľský účel, ani o výške nájomného sa vôbec nerozprávali a ani Ing. S. a ani jeho dcéra sa na ponúknutý priestor neboli vôbec pozrieť. Dva výtlačky nájomnej zmluvy

podpísal, keď mu ich osobne priniesla B. S. pri stretnutí v jeho kaviarni a s odôvodnením, že sa ponáhľala mu prisľúbila, že podpíše zmluvu neskôr a jeden výťah spolu s nájomným mu následne prinesie. To sa však nestalo, dohodnutý priestor nikdy do užívania neprevzala, žiadnym spôsobom neužívala a nebola sa naň ani len pozrieť. Žiadne nájomné mu nikdy nezaplatila.

Svedkyňa Q. V. vo svojich výpovediach potvrdila, že B. S. na jej žiadosť vydala potvrdenie o vykonaní praxe v jej kaderníctve a holičstve v priebehu roku 2011. V potvrdení, ktoré si menovaná sama napísala uviedla, že vykonávala u nej prax v dĺžke dvoch rokov, čo však nezodpovedalo skutočnosti. Do jej kaderníctva prišla iba „ pár krát v priebehu jedného alebo dvoch mesiacov a vykonávala pomocné práce“.

V súvislosti s obhajobnými tvrdeniami obžalovanej treba zdôrazniť, že z výpovede otca obžalovanej svedka Ing. Q. S. síce vyplýva, že sám sa výraznou mierou angažoval pri vybavovaní finančného príspevku na samostatnú zárobkovú činnosť svojej dcéry, avšak z výsledkov vykonaného dokazovania v predmetnej veci je zrejmé, že bola to práve obžalovaná, ktorá podpisovala všetky doklady a písomnosti potrebné na schválenie finančného príspevku - žiadosť o poskytnutie finančného príspevku na samostatnú zárobkovú činnosť podľa § 49 zák. č. 5/2004 o službách zamestnanosti, čestné vyhlásenie žiadateľky o príspevok, o tom, že všetky doklady priložené k žiadosti sú platné a že si je vedomá trestnoprávných následkov nepravdivých údajov, dohodu o poskytnutí príspevku na samostatnú zárobkovú činnosť (ďalej len Dohoda), poučenie k Dohode, vyhlásenie o tom, že žiadateľka si je vedomá, že v prípade neplnenia Dohody sa dopustí trestného činu poškodzovania záujmov Európskych spoločenstiev a subvenčného podvodu, podnikateľský zámer, nájomnú zmluvu na prenájom podnikateľských priestorov. Z uvedeného je zrejmé, že obžalovaná B. S. všetky tieto listiny vlastnoručne podpísala a s prihliadnutím na jej vek a dosiahnuté vzdelanie nemožno mať žiadne pochybnosti o tom, že obsah uvedených písomností poznala a teda musela si byť vedomá všetkých podmienok Dohody o poskytnutí príspevku na samostatnú zárobkovú činnosť, ako aj právnych následkov jej nedodržania. Jej odvolacia argumentácia založená na tvrdeniach, že ona sama pri vybavovaní finančného príspevku nekonala, že ani jeden z dokladov nevybavovala, jednotlivé poučenia si nepamätala a sprostredkovaným informáciám nerozumela, je irelevantná a nezodpovedá skutočnosti.

Neobstoí ani odvolacie tvrdenie obžalovanej, že poskytovanie kaderníckych a holičských služieb v S. by nebolo úspešné z dôvodu, že „v tom čase tam bol dostatok podobných prevádzok a nemala šancu vykonávať činnosť v tomto prostredí“. Takéto jej tvrdenie vyznieva značne nelogicky a rozporne, keďže svoju žiadosť o poskytnutie príspevku na samostatnú zárobkovú činnosť odôvodňovala otvorením prevádzky kaderníctva práve v meste S.

Výpovede svedkov i listinné dôkazy vzájomne korešpondujú a jednoznačne potvrdzujú, že obžalovaná vedome predložila úradu práce, sociálnych vecí a rodiny viaceré nepravdivé, resp. fiktívne doklady v úmysle získať finančný príspevok jednak z prostriedkov Európskeho sociálneho fondu a jednak z prostriedkov štátneho rozpočtu Slovenskej republiky. V konečnom dôsledku spôsobila škodu v celkovej výške 4 228,96 eur.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prvostupňový súd nepochybil ani pri právnom posúdení konania obžalovanej, keď ju uznal za vinnú zo spáchania prečinu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločenstiev podľa § 261 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák., pretože vylákala od iného príspevok zo štátneho rozpočtu, ktorého poskytnutie je podľa všeobecne záväzného právneho predpisu viazané na podmienky, ktoré nesplňala a to tým, že ho uviedla do omylu v otázke ich splnenia, neposkytla povinné údaje a použila prostriedky zo všeobecného rozpočtu Európskych spoločenstiev na iný účel, ako boli pôvodne určené, čím umožnila spôsobenie sprenevery a protiprávne zadržanie prostriedkov z uvedeného rozpočtu a spôsobila takým činom väčšiu škodu.

Záverom je potrebné uviesť, a to s prihliadnutím ku skutočnostiam rozvedeným zhora, že odvolacie námietky uplatnené obžalovanou boli posúdené ako neopodstatnené, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie obžalovanej podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.